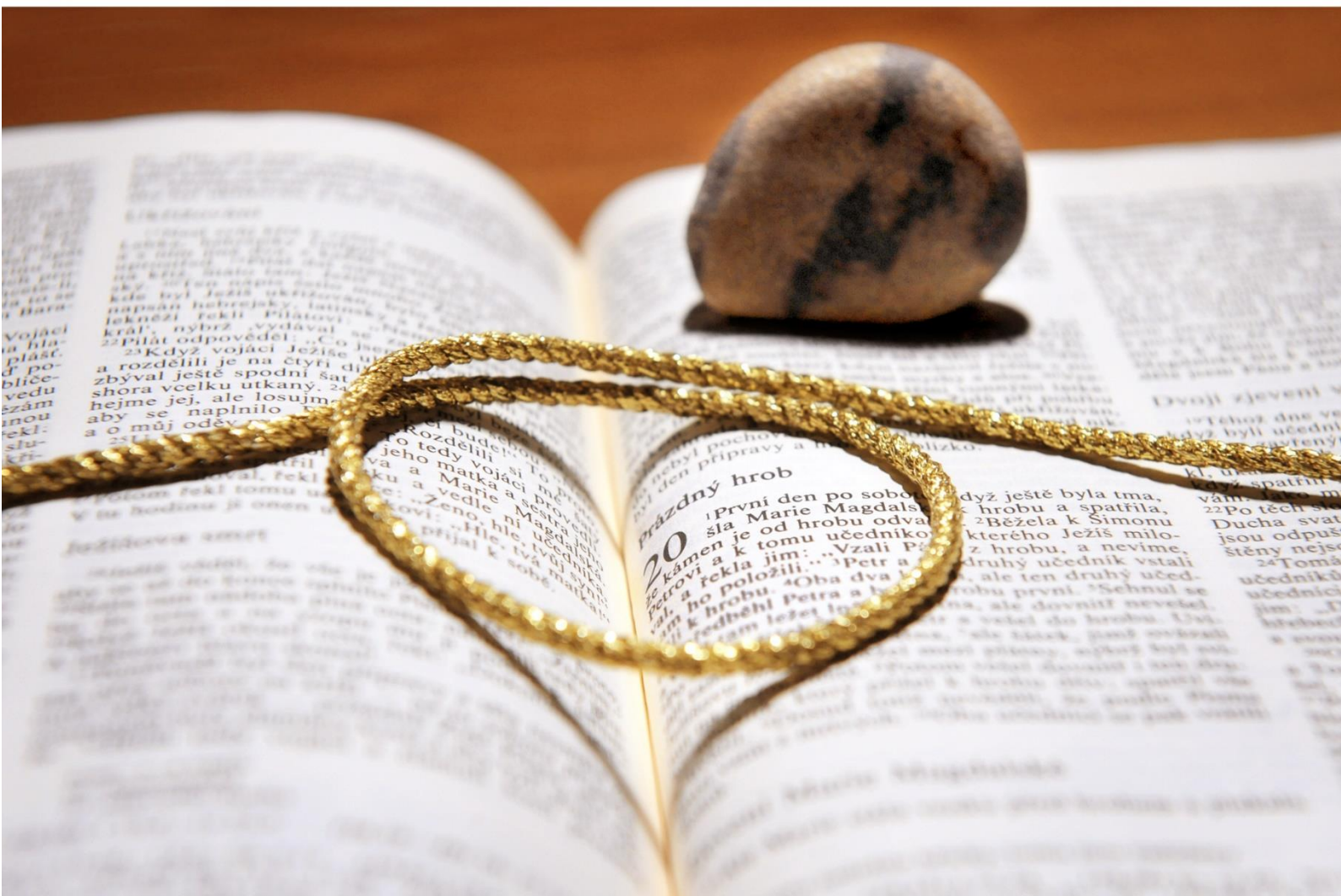

SLAVIT NEDĚLI A MODLIT SE BĚHEM NEBEZPEČÍ NÁKAZY

Modlitba v rodině

3. neděle velikonoční

SLAVIT NEDĚLI A MODLIT SE BĚHEM NEBEZPEČÍ NÁKAZY

Stav nouzových opatření stále trvá a neumožňuje nám scházet se v plném společenství farnosti ke slavení Eucharistie. Vstupme i dnes do společenství s Pánem a s jeho tajemstvím spásy.

Velikonoční období je doba padesáti dnů od Ježíšova vzkříšení až po seslání Ducha svatého. Tento čas je naplněn jásáním a radostí jakoby to byl jeden slavnostní den, ba jedna slavná neděle. Velikonoční čas nám připomíná vzkříšení Pána, jehož oslavujeme skrze svátostnou přítomnost na každém místě i v každé době. Právě proto můžeme pochopit, proč Otcové i liturgie církve „nařizují“ věřícím prožívat toto liturgické období v radosti.

*Připravilo Biskupství ostravsko – opavské s využitím textů vytvořených Italskou biskupskou konferencí
a liturgického centra diecéze Cefalù a Sulmona-Valva.*

Překlad z italštiny P. František Staněk.

Texty Písma svatého převzaty z Českého liturgického překladu.

TŘETÍ NEDĚLE VELIKONOČNÍ

MODLITBA V RODINĚ

Předkládáme návrh, jak prožít rodinnou modlitbu ve společenství s celou církví. Každá rodina si jej přizpůsobí vlastním potřebám.

Velikonoční doba je doba radostná. Tato charakteristika by se měla projevit i na vyzdobení místa, kde se rodina schází k modlitbě. Kromě kříže s Ukřižovaným a ikonou či obrazem Panny Marie je vhodné toto místo více vyzdobit více např. květinami. I modlitba by měla mít slavnostnější ráz.

V dnešním evangeliu uslyšíme, že ženy oznámily učedníkům, že Ježíš žije. Svíce tedy zůstanou zhaslé, dokud se všichni neshromáždí. Poté otec nebo matka (R), říká:

R: Pán vstal z mrtvých! Aleluja!

Všichni (V): On skutečně vstal! Aleluja!

A matka, dcery a všechny ženy přítomné modlitbě zapálí svíce, které symbolizují vzkříšeného Krista. Poté (R), říká:

R: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Všichni (V): Amen.

R: Bůh Otec, který je požehnan navěky, ať nám dopřeje mocí Ducha svatého přebývat ve společenství s ostatními v Kristu, našem bratru.

V: Požehnaný jsi, Bože, navěky.

R: Život zničil smrt, láska smyla hřích a Kristus osvítil ráno. Minula noc, nastal zářivý den a s duší naplněnou radostí objevujeme, že jsme bratři a sestry. Pojď s námi, Pane, na naší cestě, osviť nás svým slovem. Kéž v rozlámaném chlebu opět spatříme tvou vzkříšenou tvář. Připoj se k nám, posilni naši slabou víru a ukaž nám své slavné rány. V této velikonoční radosti zapějme chválu Otcí, Synu i Duchu svatému. Amen.

Po chvíli ticha následuje úkon kajicnosti:

R: Uznejme, že jsme hříšníci a prosme o Boží milosrdenství.

Po chvíli ticha pokračuje:

R: Pane, jenž jsi vstal z mrtvých a dáváš nám život, smiluj se nad námi.

V: Pane, smiluj se nad námi.

R: Kriste, jenž nám vykládáš Písmo a zapaluješ naše srdce, smiluj se nad námi.

V: Kriste, smiluj se nad námi.

R: Pane, jenž zůstáváš s námi a daruješ se nám, smiluj se nad námi.

V: Pane, smiluj se nad námi.

R: Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného.

V: Amen.

**V: Sláva na výsostech Bohu
a na zemi pokoj lidem dobré vůle.**

Chválíme tě.

Velebíme tě.

Klaníme se ti.

Oslavujeme tě.

Vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu.

Pane a Bože, nebeský Králi, Bože, Otče všemohoucí.

Pane, jednorozený Synu, Ježíši Kriste.

Pane a Bože, Beránku Boží, Synu Otce.

Ty, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi;

ty, který snímáš hříchy světa, přijmi naše prosby.

Ty, který sedíš po pravici Otce, smiluj se nad námi.

Neboť ty jediný jsi Svatý,

ty jediný jsi Pán,

ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste,

se svatým Duchem ve slávě Boha Otce.

Amen.

TVÉ SLOVO JE SVÍTILNOU MÝM NOHÁM

Po úvodní modlitbě R pokračuje:

R: Zaposlouchejme se společně do Božího slova.

Někdo/někteří z účastníků modlitby přečtou liturgická čtení čtvrté neděle postní

1. čtení – Sk 2,14.22-28

Nebylo možné, aby zůstal v moci smrti.

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé – pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: ‘Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.’“

Mezizpěv – Žl 16,1-2a+5.7-8.9-10.11

Ukaž mi, Pane, cestu k životu.

Nebo: *Aleluja.*

Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.

Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán.“

Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší,
ty mně zachováš můj úděl.

Velebím Hospodina, že mi byl rádcem,
k tomu mě i za noci vybízí mé nitro.
Hospodina mám neustále na zřeteli,
nezakolísám, když je mi po pravici.

Proto se raduje mé srdce, má duše plesá,
i mé tělo bydlí v bezpečí,
neboť nezanecháš mou duši v podsvětí,
nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení.

Ukážeš mi cestu k životu,
u tebe je hojná radost,
po tvé pravici je věčná slast.

2. čtení – 1 Petr 1,17-21

Byli jste vykoupeni drahou krví Krista, neposkvrněného beránka.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdělili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými (věcmi) pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil (teď) na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Zpěv před evangeliem – srov. Lk 24,32

Aleluja. Pane Ježíši, odhal nám smysl Písma, učiň, ať naše srdce hoří, když k nám mluvíš. Aleluja.

Evangelium – Lk 24,13-35

Poznali Ježíše při lámání chleba.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zdržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

K ROZJÍMÁNÍ

Buďme upřímní a přiznejme si, že to chce dost času, abychom se obrátili a prožívali radost Ježíše z Nazareta! Je pro nás přirozenější fňukat, naříkat, stěžovat si a tvářit se sklíčeně. Všichni máme tisíce důvodů, abychom se cítili nepochopení, nedocenění či utlačováni a připisujeme to Bohu a světu. Jistě, rádi se tváříme, že jsme blízko kříži. To se nám vlastně tak trochu líbí, protože svůj pocit marnosti vztahujeme k Bohu. Jako bychom řekli: Nejsem jediný, kdo se trápí, trpěl také Ježíš! A tak si libujeme ve svém neštěstí, tvrdíme, že musíme nést svůj kříž, a tím si zdůvodňujeme své nekonečné kňourání.

Jenže vzkříšený Ježíš si vyhrne rukávy a jednoho po druhém štípá, třese s námi, probouzí nás a vyvádí z hrobu. On hrob opustil, my však nikoliv. Proto nás Kristus s obtížemi žene do ulic tohoto světa.

To vidíme na emauzských učednících. Je snazší opustit Jeruzalém. Všichni učedníci utekli nebo se schovali. Dva z nich se tedy vydali na cestu domů. A tu se k nim přidá neznámý člověk, poutník jako oni. Ježíš začíná rozhovor a zajímá se o téma, o kterém hovořili. Učedníci se zastaví téměř dotčení. Copak není dostatečně patrné, že se necítí dobře? Že jsou smutní? Že si zaslouží soucit? Odkud pochází lhostejnost tohoto muže? Kde vlastně žije? Neví snad o jeruzalémských událostech, které vyvolávají pocit zděšení? A Ježíš se s úsměvem ptá: „A co se stalo?“

Učedníci hovoří o jeho smrti, utrpení a kříži. Jsou smutní. A říkají: „A my jsme doufali.“ Naděje chápána v minulém čase, to je kořen veškerého smutku. Je to pohřbená naděje.

Ježíš nechá učedníky vypovídat, a pak argumentuje. Učedníci nejsou schopni sladit svá srdce s Božím časem, chybí jim perspektiva. Podobně je tomu u nás.

Neznají pořádně ani Písmo svaté. Podobně i my mu zbožně nasloucháme při mši svaté, pokud vůbec nasloucháme, a pak jej zavřeme do šuplíku zbožností s odůvodněním, že život je přece něco úplně jiného. Kéž bychom ovšem nechali Boží slovo převrátit, zkyprít, rozbít a oživit náš život! Kéž bychom nechali Boha zpřevracet stolky v pohanských chrámech našich srdcí.

Kámen byl odvalen, ale kámen na srdcích učedníků zatím ne. Když však naslouchají Ježíši, jejich srdce se rozhořívá. Pomalu jsou schopni odvrátit oči od sebe samých. Teď je ten správný čas.

Ježíš nepokračuje ve své cestě, ale zůstává s učedníky. Všimá si jisté změny. Boží slovo pošramotilo neotřesitelnou beznadějí a bezbřehou ufňukaností.

A pak se to stane. Znamení chleba, které dobře znají. Zůstane chléb, Ježíš zmizí.

Učedníci se vrací do Jeruzaléma. Vrací se k těm, kdo ještě pochybují, jejichž srdce nechápe. Kolikrát se ještě Pán bude muset zjevit, aby se obrátili? Učedníci vypráví a ostatní se diví. Ale dodávají k tomu, že Ježíš se zjevil i Šimonovi.

Jsme nechápaví, pomalí a smutní. Ježíš má ale s námi trpělivost, cloumá námi, vypráví, vysvětluje a láme chléb. Jak velký je tento Bůh...

VYZNÁNÍ VÍRY

Po chvíli ticha R pokračuje:

R: Společně vyznejme svou víru:

V: Věřím v jednoho Boha,
Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
všeho viditelného i neviditelného.
Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista,
jednorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi věky:
Bůh z Boha, Světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha,
zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem:
skrze něho všechno je stvořeno.
On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.
Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny
a stal se člověkem.
Byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta
byl umučen a pohřben.
Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.
Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.
A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.
Věřím v Ducha Svatého, Pána a dárce života,
který z Otce i Syna vychází,
s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován
a mluvil ústy proroků.
Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev.
Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.
Očekávám vzkříšení mrtvých
a život budoucího věku.
Amen.

PROSBY

R: Jako emauzští učedníci prosme Pána, aby zůstal s námi.

Budeme odpovídat: **Zůstaň s námi, Pane.**

- Prosíme, aby ti tvá církev byla stále věrná.
- Prosíme, aby byl svět osvobozen od veškerého zla.
- Prosíme, aby všichni, kdo trpí, našli sílu a byli uzdraveni.
- Prosíme, abys ochraňoval všechny, kdo se starají o nemocné.
- Prosíme, abys osvětlil vědecké pracovníky.
- Prosíme, aby v žádné rodině nechyběla láska, práce a víra.

R: Pane, buď přítomný v našem domě i v naší rodině a vyslyš naše prosby. Ty, který žiješ a kraluješ na věky věků.

V: Amen.

MODLITBA PÁNĚ

R: Když nasloucháme Ježíšovým slovům, hoří nám srdce. Se zapáleným srdcem a s touhou po setkání s ním se nyní pomodleme k nebeskému Otci modlitbu, kterou nás on sám naučil:

V: Otče náš, jenž jsi na nebesích...

R: Zůstaň s námi, Pane.

Jako dva emauzští učedníci tě snažně prosíme, Pane Ježíši: „Zůstaň s námi!“

Ty, božský poutníku, znáš naše cesty i naše srdce, nenechávej nás v zajetí večerního stmívání.

Podpírej nás v únavě, odpusť nám hříchy, řid' naše kroky po cestě dobra.

Žehnej dětem, mladým, starým a celým rodinám, zvláště však nemocným.

Žehnej kněžím a zasvěceným osobám.

Žehnej celému lidskému pokolení.

V Eucharistii ses stal lékem nesmrtelnosti: daruj nám zakusit plnost života,

která nám umožní putovat po této zemi jako poutníkům plným důvěry a radosti, kteří neustále hledí směrem k cíli života, jež nemá konce.

Zůstaň s námi, Pane. Zůstaň s námi.

V: Amen.

(sv. Jan Pavel II.)

DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Po chvíli ticha, v níž každý učiní krátké zpytování svědomí, se všichni modlí:

**V: Můj Pane Ježíši,
věřím, že jsi skutečně přítomen v Nejsvětější Svátosti.
Miluji tě nade vše
a má duše po tobě touží.
Protože tě nyní nemohu svátostně přijmout,
vstup do mého srdce alespoň duchovně.**

Po chvíli ticha se pokračuje:

**Vstoupil jsi do mého srdce
a já tě objímám, cele se s tebou sjednocuji;
nedovol, abych se od tebe odloučil.**

**R: Ať jásá tvůj lid, Otče,
pro obnovené mládí svého ducha,
a tak jako se dnes veselí z daru synovství,
ať zakouší naději slavného dne vzkříšení.
Skrze Krista, našeho Pána.**

V: Amen.

PROSÍME MATKU BOŽÍ O PŘÍMLUVU

R: Maria,

ty stále záříš na naší cestě jako znamení spásy a naděje.

Důvěřujeme tobě, uzdravení nemocných,

která sis uchovala pevnou víru, když jsi spolu s Kristem trpěla u kříže.

Ty, spáso římského lidu, víš, co potřebujeme, a jsme si jisti, že to obstaráš,

aby se, jako v Káni Galilejské, nám navrátila radost a jásot po tomto období zkoušky.

Pomoz nám, Matko Božské lásky,

abychom se proměňovali podle vůle Otce

a činili to, co nám říká Ježíš,

jenž na sebe vzal naše utrpení

a obtěžkal se našimi bolestmi,

aby nás přivedl skrze kříž do slávy vzkříšení.

V: Amen.

(papež František)

Všichni učiní znamení kříže, zatímco R pokračuje:

R: Dej nám, Bože, své požehnání, chraň nás všeho zlého a doved' nás do života věčného.

V: Amen.

Na závěr se může připojit nejstarší mariánská antifona

Raduj se, Královno nebeská, aleluja ...

Nebo:

Vesel se, nebes Královno, aleluja ...